

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 236/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/3/2023 a proti jeho uzneseniu z 11. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/3/2023 a jeho uznesením z 11. júla 2023. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v konaní o sťažovateľovom návrhu na povolenie obnovy konania.

2. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

3. Podľa čl. XI bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 veci patriace do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené sudcom spravodajcom pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto rozvrhu práce,

prerokujú senáty v pôvodnom zložení. Na základe toho rozhodol o ústavnej sťažnosti senát uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Tk/3/2021 z 8. apríla 2022 bol sťažovateľ (ako jeden z dvoch obžalovaných, pozn.) uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, pokračovacieho zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) a § 140 písm. b) a c) Trestného zákona a zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu. Sťažovateľovi bol zároveň uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieňaným odložením trestu a určením skúšobnej doby v trvaní 5 rokov.

5. Okresný súd zistil, že sťažovateľ sa spolu s ďalšími spolupáchateľmi ako členovia organizovanej skupiny spojili, rozdelili si jednotlivé úlohy a 18. marca 2012 neoprávnene vnikli do obydlija iného prekonaním prekážky, následne poškodili cudziu vec, a to s cieľom zabezpečenia krádeže trezoru vlámaním do prevádzky obchodného domu Billa vo Veľkom Krtíši. Najskôr traja z päťice spolupáchateľov, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a sťažovateľ, prišli na motorovom vozidle do obce Sklabíná pred rodinný dom, kde [REDAKOVANÉ] preskočil plot rodinného domu a neznámou horľavinou polial a zapálil motorové vozidlo patriace príslušníkovi Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) z dôvodu, že s ním mal sťažovateľ nejaký spor, a tiež aby odlákali hliadky polície. Poškodením motorového vozidla spôsobili škodu 9 790 eur. Následne sa všetci traja na motorovom vozidle presunuli k areálu spoločnosti VK SUMA, s.r.o., Veľký Krtíš, kde s cieľom odlákania hliadky PZ sťažovateľ preliezol cez bránu areálu a prinesenou sekerou porozbíjal 3 ks dvojité sklenených výplní okien na vrátnici v prevádzkovej budove, o ktorej vedeli, že je napojená na signalizačné zariadenie. Potom sa presunuli k obchodnému domu Billa, kde rozbili dvojité presklené dvere, vnikli do kancelárie, oceľovým lanom opásali trezor nachádzajúci sa v kancelárii a vytrhli ho zo zeme. Pretože v trezore sa v tom čase nenachádzala žiadna finančná hotovosť, z kancelárie predajne ho neodniesli, z miesta činu ušli a pritom poškodili písací stôl, rozbili dvere na počítačovej skrini a počítač na chladenie, čím spôsobili pre spoločnosť škodu 1 514,28 eur. Počas tohto opísaného konania ďalší dvaja spolupáchatelia zabezpečovali ochranu tak, že dávali pozor na príjazdových cestách, aby mohli prostredníctvom vysielaciek varovať ostatných pred príchodom prípadnej policajnej hliadky.

6. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že o účasti sťažovateľa na opísanom konaní svedčili výpovede svedkov, predovšetkým [REDAKOVANÉ] a podporne aj ďalších 3 svedkov. Svedkovi [REDAKOVANÉ], ktorý bol pôvodne aj v tejto trestnej veci obvineným, bolo následne prerušené trestné stíhanie z dôvodu jeho spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní. Tento svedok podrobne opísal, ako sa mali jednotlivé skutky uskutočniť. Jeho výpoveď bola zhodná s výpoveďou z prípravného konania. Presne označil osoby páchatel'ov a ich jednotlivé úlohy, ktoré páchatelia pri páchaní skutkov mali. Svedok [REDAKOVANÉ] opísal aj zranenie [REDAKOVANÉ] v priestoroch obchodného domu a skutočnosť, prečo nechali trezor na mieste činu a nepokúsili sa ho otvoriť. Ďalší obvinený [REDAKOVANÉ] bol vylúčený na samostatné konanie a právoplatne odsúdený za prečin krádeže v štádiu pokusu a prečin poškodzovania cudzej veci. Štvrtý z páchatel'ov, [REDAKOVANÉ], bol rozsudkom okresného súdu uznaný vinným z opísaných skutkov. Posledný z páchatel'ov nebol identifikovaný.

7. K námietke obhajoby, ktorá poukázala na to, že jediným dôkazom proti obžalovaným je výpoveď svedka tzv. „kajúcnika“ [REDACTED], ktorý je nehodnovným svedkom a vypovedá vo viacerých kauzách, okresný súd uviedol, že si je vedomý rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v prípade Adamčo proti Slovenskej republike z 12. novembra 2019 (č. 45084/14). Na rozdiel od uvedeného rozhodnutia ESLP v posudzovanej trestnej veci má svedok Terek len prerušené trestné stíhanie, pričom okresný súd „*nevie ako bude ďalej naložené s týmto stíhaním a teda ani nemôže vyhodnotiť*“, aká výhoda bude svedkovi [REDACTED] ponúknutá. Z bežnej praxe možno predpokladať uloženie nižšieho trestu za spoluprácu s políciou formou dohody o vine a treste. To, že svedok [REDACTED] vystupuje vo viacerých kauzách, považoval okresný súd za logické za situácie, že sa zúčastnil páchania viacerých trestných činov a že o nich vypovedá výmenou za možné zníženie trestu.

8. Proti rozsudku okresného súdu podali obaja obžalovaní (teda aj sťažovateľ) odvolanie, pričom namietali, že samotný rozsudok je postavený na výpovedi svedka tzv. „kajúcnika“ [REDACTED]. Krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 4To/92/2022 z 15. novembra 2022 odvolania odmietol ako nedôvodné (zrušil iba výrok o povinnosti obžalovaných nahradiť spôsobenú škodu poškodeným a odkázal ich s nárokom na civilné konanie, pozn.). Skonštatoval, že okresný súd správne a dostatočne zistil skutkový stav a na tieto skutkové zistenia aj vo svojom rozhodnutí odkazoval. Skutkové zistenia zodpovedali výsledkom vykonaného dokazovania. Nemal pochybnosti ani o hodnovernosti tvrdenia tzv. „kajúcnika“ [REDACTED]. Krajský súd tiež zdôraznil, že sťažovateľovi (aj obžalovanému [REDACTED]) boli uložené len podmiennečné tresty odňatia slobody vzhľadom na ich trestnú minulosť a uplynutie značnej doby od spáchania skutkov.

9. Sťažovateľ podal 5. apríla 2023 návrh na povolenie obnovy trestného konania pôvodne vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 5Tk/3/2021. V návrhu sťažovateľ poukázal na to, že vo veci vyšli najavo nové dôkazy o vierohodnosti výpovede svedka [REDACTED]. Uviedol, že odsúdený [REDACTED] odmietol v pôvodnom konaní vypovedať, pretože by si privodil trestné stíhanie. Z výkonu trestu však poslal sťažovateľovi list, v ktorom prejavil úmysel vypovedať pravdu o krádeži v obchodnom dome Billa. Tejto krádeži sa mal zúčastniť sám [REDACTED] a [REDACTED], ktorý je tzv. „kajúcnikom“ v rôznych konaniach a má benefity z toho, že určitým spôsobom vypovedá pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Sťažovateľ poukázal aj na rozsudok okresného súdu sp. zn. 7T/12/2021 z 19. júla 2022, ktorým súd oslobodil [REDACTED] spod skutku, pretože neveril výpovedi [REDACTED]. Tiež požiadal preveriť informácie o páchaní ďalšej trestnej činnosti [REDACTED], ktorému je to umožnené len na tom základe, že vystupuje ako tzv. „kajúcnik“ v niekoľkých prípadoch, kde usvedčuje údajných páchatel'ov, ktorí sa mali podieľať na trestnej činnosti s ním. V konaní pred okresným súdom navrhol vypočuť [REDACTED] a ďalších dvoch svedkov.

10. Prokurátor v konaní pred okresným súdom poukázal na výpoveď odsúdeného [REDACTED], ktorý opakovane (už aj v prípravnom konaní) odmietol o opísaných skutkoch vo veci vypovedať. Jeho tvrdený úmysel v liste zaslanom sťažovateľovi vypovedať dodatočne v pôvodnej trestnej veci značne degraduje vierohodnosť odsúdeného ako svedka. Prokurátor tiež navrhol zamietnuť ďalšie obhajobou navrhované dôkazy.

11. O návrhu na obnovu konania rozhodol okresný súd uznesením č. k. 4Nt/19/2023-38 zo 14. júna 2023 tak, že ho zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že za žiadnych

relevantných okolností nemôže hodnotiť dôkazy vykonané v pôvodnom konaní, a to najmä výsluch [REDAKOVANÉ], či posudzovať jeho dôveryhodnosť. Už v pôvodnom konaní namietala obhajoba svedka [REDAKOVANÉ] ako tzv. „kajúcnika“ s tým, že je nedôveryhodný, lebo vypovedá v iných konaniach. So všetkými týmito skutočnosťami sa vysporiadal okresný súd, ako aj súd odvolací. Z tohto dôvodu uvedené nepredstavuje novú skutočnosť, ktorá by nebola známa v rámci pôvodného konania. Za novú skutočnosť nie je možné považovať ani potencionálnu výpoveď [REDAKOVANÉ], ktorý v pôvodnom konaní využil zákonné právo nevypovedať. Okresný súd zamietol aj návrhy sťažovateľa na výsluch ďalších dvoch svedkov s odôvodnením, že navrhovaný svedok [REDAKOVANÉ] bol v pôvodnom konaní vypočutý a jeho vzťah so svedkom [REDAKOVANÉ] bol jednoznačne objasnený. V súvislosti s druhým navrhovaným svedkom [REDAKOVANÉ] okresný súd poukázal na iné dosiaľ právoplatne neskončené trestné konanie, ktoré s posudzovanou vecou nesúvisí. Podľa záveru okresného súdu neznámu novú skutočnosť nepredstavuje ani oslobodzujúci rozsudok pre [REDAKOVANÉ] v inej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 7T/12/2021, kde okresný súd neuveril tvrdeniu svedka [REDAKOVANÉ]. Týmito argumentmi sa už zaoberal aj krajský súd priamo na verejnom zasadnutí v rámci odvolacieho konania (vedenom pod sp. zn. 3To/73/2022, pozn.).

12. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, v ktorej namietal, že okresný súd pochybil tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy a bližšie sa k nim nevyjadril, resp. tým, že návrhu na povolenie obnovy konania nevyhovel. Navrhnuté dôkazy boli podľa sťažovateľa spôsobilé potvrdiť skutočnosť, ktorú tvrdil už v pôvodnom konaní, a to, že sa opísaných skutkov nezúčastnil, a je teda nevinný.

13. Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 2Tos/3/2023 z 11. júla 2023 tak, že túto sťažnosť zamietol. Krajský súd uviedol, že okresný súd správne rozhodol, keď nevykonal navrhnuté výsluchy svedkov. K navrhovanému svedkovi [REDAKOVANÉ], ktorý v pôvodnom konaní nebol vypočutý, pretože nebol známy, krajský súd dodal, že jeho výpoveď by bola v konečnom dôsledku právne irelevantná, keďže medzi týmto svedkom a trestnou vecou sťažovateľa neexistuje žiadna vzájomná spojitosť. Aj v prípade pripustenia jeho výsluchu by šlo len o nepriamu výpoveď svedka, ktorý by vypovedal iba o tom, o čom sa dozvedel od sťažovateľa a od svedka [REDAKOVANÉ]. Preto by nešlo o objektívnu a nezaujatú výpoveď svedka týkajúcu sa skutočností, ktoré mohol vnímať sám vlastnými zmyslami v čase spáchania skutku, ale šlo by o reprodukovanie obhajobnej verzie sťažovateľa. K navrhovanému výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], príslušníka PZ, ktorý bol vypočutý v pôvodnom konaní a o ktorom sťažovateľ tvrdil, že má so svedkom [REDAKOVANÉ] užší vzťah, krajský súd akcentoval, že na vyslovenie takéhoto záveru nie sú žiadne relevantné dôkazy. Už v pôvodnom konaní bol totiž dostatočne presvedčivo preukázaný výlučne profesionálny vzťah svedka [REDAKOVANÉ] k svedkovi [REDAKOVANÉ]. K odmietnutiu výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] krajský súd dodal, že svedok mohol byť vo výkone trestu odňatia slobody ovplyvnený k výpovedi vyplývajúcej z listu adresovaného sťažovateľovi, z ktorého je zrejmé, že obhajca sťažovateľa so svedkom komunikoval. Zároveň aj z výpovede sťažovateľa je jasne verifikovateľné, že aj samotný sťažovateľ bol so svedkom počas výkonu väzby v kontakte. Existuje tak dôvodný predpoklad, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] môže byť výlučne účelová v dôsledku motivácie polepšiť sťažovateľovi.

14. Podľa krajského súdu nebolo možné opomenúť skutočnosť, že sťažovateľom namietanou otázkou vierohodnosti svedka [REDAKOVANÉ] sa už zaoberali v prípravnom konaní aj orgány činné v trestnom konaní a následne aj okresný súd a krajský súd, pričom o vierohodnosti svedka nemali

žiadne pochybnosti. Namietaná vierohodnosť svedka Tereka bola spoľahlivo preskúmaná predovšetkým z hľadiska vnútornej štruktúry jeho výpovede, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedal, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, či jeho výpoveď je konzistentná a jednoznačne vypovedá o podstatných okolnostiach skutku pri súčasnom prihliadnutí na existenciu vlastného záujmu svedka na výsledku trestného konania (a zároveň prípadného motívu), ktorý by mohol mať na výpoveď svedka vplyv. Preto ani sťažovateľom uvedené skutočnosti nemožno považovať za nový dôkaz v intenciách § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a to ani za predpokladu, že v inom konaní, kde sa konalo a rozhodovalo o inom skutku na podklade iných zabezpečených dôkazov (oslobodzujúci rozsudok pre [REDAKOVANÉ] vo veci vedenej pod sp. zn. 7T/12/2021, pozn.) a zároveň iným zákonným sudcom, bola výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] z hľadiska vierohodnosti posúdená rozdielne.

15. Krajský súd zdôraznil, že sťažovateľova vina bola v pôvodnom konaní ustálená na základe, ktorý bol spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi, tak priamymi, ako aj nepriamymi, a samotný trest bol uložený na dolnej hranici trestnej sadzby a bol podmienenčne odložený s určením skúšobnej doby.

16. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ neuviedol také skutočnosti a nepredložil také nové dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami a dôkazmi obnovu konania odôvodňovali.

II.

Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu v konaní o obnove konania boli svojvoľné a nedostatočne odôvodnené, čím malo dôjsť k namietanému porušeniu jeho označených práv.

18. Sťažovateľ prezentuje názor, že rozsudkom okresného súdu bol odsúdený výlučne na základe výpovede jediného spolupracujúceho obvineného (tzv. „kajúcnika“) [REDAKOVANÉ], ktorý vystupuje vo viacerých trestných veciach ako profesionálny udavač vo vzťahu k iným osobám. Za to dostáva rôzne benefity a jeho výpoveď je vytrhnutá z kontextu celého prípadu. Svedok je dlhoročný recidivista, ktorý sa živil, a možno stále žíví, krádežami. Podľa sťažovateľa svedok [REDAKOVANÉ] prerušením trestného stíhania získal v podstate beztrestnosť a nemusí sa podieľať ani na náhrade škody. Vo veci sťažovateľa neexistuje žiaden priamy alebo nepriamy dôkaz, že by sa obžalovaní zúčastnili opísaných skutkov.

19. Sťažovateľ poukázal aj na závery rozsudku ESLP vo veci Adamčo proti Slovenskej republike, kde ESLP výslovne vytkol nedostatočnosť preskúmania hodnovernosti výpovede svedka, ktorému bola poskytnutá prakticky beztrestnosť za ním spáchaný trestný skutok, čo je podľa sťažovateľa rovnaká situácia ako v jeho prípade.

20. Sťažovateľ v návrhu na obnovu konania navrhol nové dôkazy, ktoré majú vplyv o vierohodnosti výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a ktoré spĺňajú zákonné požiadavky na obnovu pôvodného konania. Navrhnutými dôkazmi sa okresný súd ani krajský súd nezaoberali, len ich formálne označili ako nespôsobilé na obnovu konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Podstatou ústavnej sťažnosti, ktorá je prevažne opakovaním argumentácie sťažovateľa z konania o návrhu na povolenie obnovy konania a čiastočne aj z pôvodného trestného konania, je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia a jeho nedostatočného odôvodnenia.

23. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

24. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020). V konaní o povolenie obnovy konania podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného (III. ÚS 406/2014, II. ÚS 111/2015).

25. Pri posudzovaní odôvodnenosti návrhu na povolenie obnovy konania príslušný súd skúma, či sú navrhovateľom označené nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé zabezpečiť mu v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie. Potenciál takto novo predkladaných skutočností alebo dôkazov nemožno hodnotiť izolovane, ale je potrebné ich hodnotiť vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom, na základe ktorých súd ustálil skutkové zistenia v pôvodnom konaní. Treba však zároveň zdôrazniť, že hodnotenie spôsobilosti označených skutočností alebo dôkazov sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti. Podmienkou na povolenie obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú ku skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania (III. ÚS 406/2014, IV. ÚS 568/2023). Možnosť takého záveru musí byť na druhej strane reálna, nielen hypotetická.

26. Zo sťažovateľom navrhovaných a predložených dôkazov tak pre obnovu konania boli významné tie, ktoré mali spochybniť hodnovernosť výpovede tzv. „kajúcnika“ [REDAKOVANÉ]. Ak by totiž existovali dôkazy, ktoré by spochybnili či vyvrátili skutkový záver, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] je/bola hodnoverná, takéto dôkazy by mohli viesť v obnovenom konaní k oslobodeniu sťažovateľa spod obžaloby. Ústavný súd pripomína, že sťažovateľ sa už v pôvodnom konaní bránil tým,

že svedok Terek a jeho výpoveď nie je hodnoverná, preto z pohľadu obnovy konania neuvádzal nové skutočnosti, ale o týchto skutočnostiach predkladal iba nové dôkazy, resp. ich navrhoval.

27. Ústavný súd pripomína, že konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto ústavný súd nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecných súdov. Skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (pozri II. ÚS 10/2015, III. ÚS 619/2021).

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a v zmysle svojej judikatúry vzal do úvahy aj uznesenie okresného súdu, pretože prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok a odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu preto nemožno posudzovať izolovane (napr. III. ÚS 494/2022).

29. Z uznesení okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že súdy sa k dôkazom podstatným pre povolenie obnovy konania výslovne vyjadrovali a tieto dôkazy posudzovali aj s prihliadnutím na dôkaznú situáciu v pôvodnom konaní. Tento postup bol v súlade s judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej sa súd konajúci o návrhu na obnovu konania nemôže obmedziť len na nekritické konštatovanie novosti a existencie predloženého dôkazu, ale tento dôkaz musí vyhodnotiť v spojitosti s už existujúcimi dôkazmi v pôvodnom konaní. Inak by každá nová skutočnosť či novo navrhnutý dôkaz nutne viedol k automatickému zrušeniu pôvodného rozhodnutia a úloha súdu by bola zúžená len na zistenie nových skutočností a dôkazov. Tým by bola celkom popretá jedna zo základných zásad trestného konania, a to zásada voľného hodnotenia dôkazov upravená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku (napr. III. ÚS 29/2022).

30. Závery krajského súdu o tom, že nové dôkazy neboli spôsobilé odôvodniť obnovu konania, sú podľa názoru ústavného súdu logické a nemožno ich hodnotiť tak, že sú v extrémnom rozpore so zistenými skutočnosťami. Krajský súd postupoval pri rozhodnutí o návrhu sťažovateľa v súlade s príslušnou právnou úpravou, keď nové dôkazy predložené sťažovateľom posúdil aj s prihliadnutím na skutkové zistenia z pôvodného konania. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostačujúcim a presvedčivým spôsobom odôvodnil nesplnenie podmienok na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa. Za ústavne konformný možno považovať záver krajského súdu, ktorý poukázal na v pôvodnom konaní dostatočne preskúmanú spoľahlivosť výpovede svedka tzv. „kajúcnika“. Ak ide o navrhovaný výsluch svedka [REDAKOVANÉ], krajský súd dostatočne odôvodnil dôvod nevykonania jeho výsluchu aj s poukazaním na skutočnosť, že išlo o osobu, ktorá sa opísaných skutkov priamo nezúčastnila. Z pohľadu účelu obnovy konania preto možno súhlasiť s krajským súdom, že výpoveď tohto svedka by nesmerovala k náprave nedostatočne zisteného skutkového stavu v pôvodnom konaní, ale išlo skôr o zopakovanie obhajobnej verzie sťažovateľa. To rovnako platí aj pre ďalšie navrhované výsluchy svedkov. Krajský súd teda podľa názoru ústavného súdu dal dostatočným spôsobom sťažovateľovi odpoveď na podstatné otázky týkajúce sa jeho návrhu na obnovu konania.

31. Ústavný súd už len stručne poznamenáva, že z obsahu ústavnej sťažnosti a ani jej pripojených príloh nezistil žiadne porušenia práva sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy,

resp. práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ bol v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania riadne zastúpený, mal možnosť predkladať dôkazy, vyjadriť sa aj k dôkazom predloženým prokurátorom a v konaní využil dostupné opravné prostriedky. Preto aj námietky týkajúce sa porušenia práva na obhajobu boli zjavne neopodstatnené.

32. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu